

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/140/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219739
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812219739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa E., zastúpeného B. proti odporcovi H., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 8C/225/2012-55 zo dňa 09. októbra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o žiadosti o zmenu exekútora v zákonnej lehote. Zároveň návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Navrhovateľ pred vykonaním prvého pojednávania vo veci samej doručil súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania. Návrh zdôvodnil tým, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo rozhodnuté, že sudcovia Okresného súdu Prievidza nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a dôsledkom tejto sťažnosti bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednáváním veci. Súd preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. V predmetných veciach bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyhlásení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Pripomenul, že samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatými súdnymi konaniami, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyhlásení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom (§ 16 ods. 3 O.s.p.), pričom o túto situáciu nejde. Z uvedených dôvodov návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že oprávnený doručil súdu žiadosť o zmenu exekútora dňa 24.09.2010. Súd výzvou z 01.02.2011 vyzval súdneho exekútora o vyjadrenie k tejto zmene a zaslanie exekučného spisu. Súd následne výzvou zo dňa 01.02.2011 vyzýval oprávneného na doloženie úverovej zmluvy. Súd uznesením, sp. zn.

16Er/207/2005 zo dňa 15.03.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, zároveň rozhodol o trovách exekúcie. Súd zastavil exekúciu z dôvodu neuznania notárskej zápisnice ako spôsobilého exekučného titulu, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.08.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Trenčín, č.k. 5CoE/235/2011-30 zo dňa 19.07.2011. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 44 ods. 7 a 8 Exekučného poriadku, ďalej § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škody spôsobené pri výkone verejnej moci. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný, nakoľko navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. V predmetnej veci videl navrhovateľ nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza v tom, že rozhodol o žiadosti o zmene exekútora oneskorene, keď súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 180 dní. V konaní bolo preukázané, že súd o zmene exekútora nerozhodoval vôbec, pretože rozhodol o zastavení exekúcie po tom, čo ju vyhlásil za neprípustnú. Rovnako mal súd za preukázané, že navrhovateľ podal v predmetnom exekučnom konaní aj sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá bola vyhodnotená ako opodstatnená. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne, a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 69/2011 zo dňa 03.05.2011 a I. ÚS 16/02. Tvrdenia navrhovateľa o možnej škode považoval za hypotetické, účelové a ničím nepodložené o to viac, že informačný systém navrhovateľa neposkytuje zrejme navrhovateľovi ani základnú informáciu pre súd, a to číslo exekučného konania, pod ktorým sa na súde namietané exekučné konanie viedlo. V predmetnej veci navrhovateľ tvrdil, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora konanie trvalo viac ako 180 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 16Er/207/2005 vyplýva, že oprávnený podal súdu návrh na zmenu exekútora dňa 24.09.2010, pričom súd výzvou zo dňa 01.02.2011 žiadal súdneho exekútora o vyjadrenie a doručenie exekučného spisu. Súd uznesením z 15.03.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, uznesenie nadobudlo právoplatnosť na 17.08.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 5CoE235/2011 zo dňa 19.07.2011. Je teda zrejme, že v exekučnej veci k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora vôbec nedošlo, a to z dôvodu zistenia podmienok pre vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie, pretože oprávnený sa domáhal vymoženía plnenia od povinného na podklade nespôsobilého exekučného titulu. Exekučný súd sa v danej veci mimoriadne precízne a podrobne zaoberal vadami exekučného titulu. Vo svojom obsiahlom uznesení nakoniec súd rozhodol aj o trovách exekúcie súdneho exekútora. Vychádzajúc z týchto úkonov súdu v exekučnom konaní, nemožno považovať postup exekučného súdu za nesprávny úradný postup, resp. za zbytočné prieťahy v konaní, keď exekučný súd prednostne v konaní riešil zákonnosť exekučného titulu a tým prípustnosť exekúcie ako celku, v porovnaní s čím rozhodnutie o zmene osoby súdneho exekútora nebolo prioritné. K posúdeniu zákonnosti exekučného titulu súd nevyhnutne vyžadoval súčinnosť s oprávneným ako i pôvodným súdnym exekútorom. Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovedného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza vo veci, sp. zn. 16Er/207/2005, ktorý by mohol byť základom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, súd sa otázkou uplatnenej škody nezaoberal. Nebolo ďalej vôbec preukázané, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní, by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného, a tým teda naplneniu účelu exekučného konania. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožiteľnosť pohľadávky nemá vplyv. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Odporca mal v konaní plný úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania a tento nárok si v konaní aj uplatnil. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že v konaní mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,

zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil súd svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal zo šesťmesačného omeškania exekučného súdu a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 180 dní.

Ako konštatoval súd prvého stupňa dňa 24.09.2010, oprávnený doručil súdu žiadosť o zmenu exekútora. Súd výzvou z 01.02.2011 vyzval súdneho exekútora o vyjadrenie k tejto zmene zaslanie exekučného spisu a taktiež vyzval oprávneného na doloženie úverovej zmluvy. Následne súd uznesením, sp. zn. 16Er/207/2005 zo dňa 15.03.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, zároveň rozhodol o trovách exekúcie. Súd zastavil exekúciu z dôvodu neuznania notárskej zápisnice ako spôsobilého exekučného titulu, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.08.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Trenčín, č.k. 5CoE 235/2011-30 zo dňa 19.07.2011.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak vyplýva, že zo strany exekučného súdu nebola dodržaná zákonná lehota v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej zákonnej lehote. Odvolací súd však v tomto prípade pripomína, že v danej exekučnej veci k rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora vôbec nedošlo v nadväznosti na zistenie podmienok pre vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu. Exekučný súd prednostným a precíznym spôsobom posudzoval zákonnosť exekučného titulu, majúcu rozhodujúci vplyv na prípustnosť exekúcie ako celku, preto nemožno uzavrieť, že by v súvislosti s nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora došlo k jeho nesprávnemu úradnému postupu.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že nevydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy exekučný súd zistil nespôsobilosť exekučného titulu, v nadväznosti na čo vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil, v lehote do 6 mesiacov od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V návaznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované najskôr uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.10.2012 pod sp. zn. 4NcC 633/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Valéria Píšová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, a ďalším uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.01.2013 pod sp. zn. 4NcC 13/2013, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Jarmila Schromová, ktorej bola vec pridelená v nadväznosti na prerušenie výkonu funkcie pôvodného zákonného sudcu, je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci a sudcovia Okresného súdu Prievidza JUDr. Klaudia Šišková, JUDr. Ľubica Chmelanová, JUDr. Beáta Gešvantnerová, JUDr. Danka Lauková, JUDr. Ľudmila Škvaridlová, JUDr. Katarína Zajacová, JUDr. Róbert Matulák, JUDr. Oľga Balážová, JUDr. Eva Kiššová, JUDr. Robert Šorl, PhD., JUDr. Pavol Bielik, JUDr. Noema Turanovičová, Mgr. Vojtech Chmelan, JUDr. Miriam Kohútová, PhD., nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa taktiež riadne odôvodnil z akých dôvodov zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 5-6 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 23.07.2013, pričom termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 09.10.2013, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a. Poučenie

súdu prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnemu zástupcovi navrhovateľa dňa 13.09.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90 % nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.